

Nr 208

Av herr Nilsson, Hjalmar, m. fl., om riktlinjer för lokaliseringspolitiken.

(Lika lydande med motion nr 254 i Andra kammaren)

Den på grundval av statsmakternas beslut år 1952 bedrivna samhälleliga lokaliseringsverksamheten har främst varit inriktad på rådgivning och upplysning i lokaliseringsfrågor samt utrednings- och planeringsverksamhet med syfte att ge vägledning vid avgöranden, som gällt lokaliseringen av samhälleliga serviceanläggningar.

Fram till 1959 utnyttjades byggnadsregleringen som ett medel att påverka lokaliseringen av företag, varvid i första hand en dämpning av expansionen i storstadsområdena eftersträvades. Då byggnadsregleringen år 1959 ändrade karaktär kunde den ej längre användas som ett lokaliseringspolitiskt medel. I motioner till 1959 års riksdag krävdes därför en utredning om samhällets möjligheter att i fortsättningen öva inflytande på näringslivets lokalisering. Dessa motioner resulterade i tillsättandet av den utredning om näringslivets lokalisering, som i september 1963 avlämnade sitt betänkande »Aktiv lokaliseringspolitik» (SOU 1963: 58).

Den utveckling som ägt rum i vårt land sedan år 1959 har ytterligare accentuerat behovet av statliga åtgärder för att på sikt förbättra sysselsättnings- och utkomstmöjligheterna i de områden av vårt land, där de negativa följderna av den fortsatta koncentrationen av enskild och samhällelig verksamhet till vårt lands mest expansiva områden blivit särskilt framträdande. Till de eftersatta områdena när det gäller sysselsättningsutveckling hör framför allt Norrlands inland, vissa norrländska kustregioner, västra Svealand samt nordvästra och sydöstra Götaland.

De förslag som kommittén för näringslivets lokalisering framlagt omfattar icke enbart förbättrat ekonomiskt stöd till företagsamheten i berörda områden utan avser också åtgärder med syfte att trygga de samhälleliga servicemöjligheterna för glesbygdsbefolkningen inom landsdelar, där pågående strukturförändringar inom näringslivet kan väntas få svårbestämda följder för bebyggelse och samhällsliv. Lösandet av dessa frågor kräver i främsta rummet insatser inom samhällsplaneringens område.

Det nuvarande tillståndet med improviserade stödåtgärder jämsides med auktoritativa uttalanden om behovet av åtgärder med syfte att påskynda avfolkningen av stora bygder inger icke förtroende för den nuvarande lokaliseringspolitiken utan skapar oro och ovisshet ute i kommunerna och för-

svårar deras planering. Behovet av en klarare målsättning och fastare riktlinjer för den samhälleliga lokaliseringsverksamheten står klart för envar som följt de senaste årens debatt i lokaliseringsfrågan. Läget får nu anses kräva ett snabbt handlande av statsmakterna, varigenom det kan bli möjligt att komma ur det nuvarande tillståndet av osäkerhet, passivitet och famlande i lokaliseringpolitiken.

Under hänvisning till vad ovan anförts föreslås,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer att proposition med förslag till målsättning och riktlinjer för lokaliseringpolitiken i nära överensstämmelse med de av kommittén för näringslivets lokalisering framlagda förslagen förelägges innevarande års riksdag.

Stockholm den 23 januari 1964

E. Hjalmar Nilsson

Emil Näsström

Lage Svedberg

A. Gillström

Uno Hedström

V. Wikner

Gunnar Rönnberg

Thure Dahlberg

Erik Svedberg

Erik Olsson

Lennart Wanhainen

Eric Mossberger

Carl U. Olsén

Karl Damström